

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Cob/117/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7812208359
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Vanca
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7812208359.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Vancu a členov senátu JUDr. Drahomíry Brixiovej a JUDr. Gabriely Varhalíkovej v spore žalobcu: Prvá stavebná sporiteľňa a.s., so sídlom v Bratislave, Bajkalská 30, IČO: 31 335 004, proti žalovaným: 1/ V. Z., nar. XX.X.XXXX, bytom v E., O. XXX, 2/ N. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom v E., O. XXX, o zaplatenie 7.711,42 eur s prísl., o odvolaní žalovaných v 1/ a 2/ rade proti rozsudku Okresného súdu Rožňava, č.k. 12Cb/13/2013-217 zo dňa 7.3.2018 takto

rozhodol:

- I. P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvej inštancie.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovaným v 1/ a 2/ rade povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi právoplatne priznanú istinu spolu s priznaným úrokom z omeškania na základe rozsudku príslušného súdu č.k. 12Cb/13/2013-132 zo dňa 31.8.2015, v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 3Cob/71/2016-171 zo dňa 30.3.2017, a to v mesačných splátkach po 250,00 eur, ktoré budú splatné vždy ku koncu príslušného kalendárneho mesiaca, počnúc dňom právoplatnosti rozsudku s tým, že v prípade omeškania s plnením jednej splátky, má to za následok splatnosť celého plnenia (výrok I.) a priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%, ktorú budú povinní zaplatiť žalovaní v 1/ a 2/ rade spoločne a nerozdielne s tým, že o výške náhrady trov rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným rozhodnutím (výrok II.).

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal súd prvej inštancie na predmet konania, ako aj na to, že už skorším rozsudkom č.k. 12Cb/13/2013-132 zo dňa 31.8.2015 rozhodol o povinnosti žalovaných v 1/ a 2/ rade zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 7.711,42 eur s 9,25% ročným úrokom z omeškania zo sumy 7.688,10 eur za čas od 1.8.2012 do zaplatenia a nahradiť trovy konania vo výške 462,50 eur. Konštatoval súd prvej inštancie, že na základe odvolania podaného žalovaným v 1/ a 2/ rade odvolací súd rozsudkom č.k. 3Cob/71/2016-171 zo dňa 30.3.2017 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o povinnosti žalovaných v 1/ a 2/ rade zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 7.711,42 eur s 9,25% ročným úrokom z omeškania zo sumy istiny 7.688,10 eur od 1.8.2012 do zaplatenia a zrušil rozsudok súdu prvej inštancie výlučne v časti výroku o zročnosti priznaného nároku a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Súd prvej inštancie v intenciách odvolacieho súdu preskúmal majetkové pomery žalovaných, keďže v podanom odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie žiadali žalovaní o zohľadnenie finančnej situácie a umožnenie zaplatenia dlhu v splátkach a uviedol, že obaja žalovaní boli súdom opakovane vyzývaní na preukázanie pomerov za účelom rozhodnutia o výške splátok, že od mesiaca jún 2015 žalovaní

riadne nepreukázali svoje pomery, v dôsledku čoho žalobca nesúhlasil s navrhovanou výškou splátok žalovaným v 1/ rade, ktorý v roku 2015 navrhoval už len splátku vo výške 40,00 eur. Žalobca bol ochotný pristúpiť k splátkam vo výške 250,00 eur ešte v roku 2014, a to s poukazom na výšku dlžnej sumy a jej príslušenstva. Súd prvej inštancie zdôraznil, že žalovaní sa nezúčastňovali vytyčených pojednávaní a žalovaný v 1/ rade sporadicky reagoval na výzvu súdu, a to navrhovaním splátok v rôznych sumách a žalovaná v 2/ rade bola absolútne nečinná a nezúčastňovala sa vytyčených termínov pojednávania z dôvodov turnusovej práce v zahraničí - v Rakúsku. Po vrátení veci odvolacím súdom na výzvu súdu prvej inštancie na preukázanie pomerov žalovaná v 2/ rade len stroho písomne uviedla, že je bezpodielovou spoluvlastníčkou trojizbového bytu a garáže v E. na O. že byt toho času obýva dcéra s vnukom žalovanej a zároveň uviedla existenciu dôchodku vo výške 406,00 eur, ale neuviedla, kto je poberateľom dôchodku a o aký typ dôchodku sa jedná, preto sa len možno domnievať, že ide o jej starobný dôchodok. Uviedla tiež, že výdavky spojené s nájomným a inkasnými poplatkami za byt platí jej manžel vo výške 92,00 eur, že ďalšie záväzky tvorí pôžička vo výške 152,00 eur vo J. a.s., B. karta J. a.s. vo výške 33,00 eur, F. karta vo výške 46,00 eur, avšak ani v jednom prípade tieto tvrdenia nezdokladovala a neuviedla o aké záväzky sa jedná a s akým obdobím splatnosti. Rovnako tak nezdokladovala náklady vo výške 350,00 eur ročne za kúrenie drevom. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že žalovaný v 1/ rade na ďalšiu opakovanú výzvu súdu predložil listiny súvisiace s vykonávaním zrážok z jeho mzdy zamestnávateľom W. E. H. s.r.o., z ktorých súd zistil, že zamestnávateľ vykonával zrážky žalovanému v 1/ rade v prospech B. a.s., na základe rozsudku príslušného súdu sp.zn. 4C/250/2014 z 11.11.2014, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť pohľadávku vo výške 2.697,80 eur s príslušenstvom, a to v zmysle exekučného príkazu na vykonanie exekúcie zrážkami zo mzdy v prospech B. a.s. vydaného Exekučným úradom Prešov Mgr. Róberta Segľa. Ďalšia preukázaná pohľadávka voči žalovanému vyplynula z Oznámenia zo dňa 16.7.2015, kde spoločnosť E. W. s.r.o. oznamovala zamestnávateľovi žalovaného zmenu čísla účtu, na ktoré bolo potrebné preukázané zrážky odvádzať, keďže došlo k postúpeniu pohľadávky od pôvodného veriteľa - E. banky a.s. Z výplatnej pásky za mesiac január 2018 súd zistil, že žalovaný v 1/ rade poberá čistý príjem 816,72 eur, pričom exekúcia a zrážky zo mzdy sa realizujú vo výške 195,09 eur mesačne. Ďalšie náklady žalovaného v 1/ rade tvoria nájomné vo výške 91,00 eur, úhrady za odber elektriny a plynu vo výške 53,00 eur, B. karta vo výške 34,00 eur, F. karta vo výške 33,00 eur, V. karta vo výške 33,00 eur, X. karta vo výške 46,00 eur, mobilný telefón A. vo výške 40,00 eur, E. H. vo výške 38,00 eur, avšak ani v tomto prípade tieto skutočnosti žalovaný v 1 rade nezdokladoval, neuviedol o aké záväzky sa jedná a s akým obdobím splatnosti. Okrem toho žalovaný v 1/ rade uviedol, že má ešte príjem ako obchodný zástupca od spoločnosti U. vo výške 120,00 eur (pravdepodobne mesačne).

4. Konštatoval súd prvej inštancie, že žalobca v prípade povolenia dlhšej lehoty na splácanie dlžnej sumy, trval na riadnom preukázaní pomerov žalovaných, predovšetkým na preukázaní ich nákladov. Obaja žalovaní, s výnimkou už uvedeného strohého vyčíslenia nákladov, kde väčšinou absentovali náklady na preukázanie existencie dlhu, boli v danej veci nečinní, žalovaný v 1/ rade čiastočne a žalovaná v 2/ rade úplne. Za takejto situácie súd vyzval žalobcu, aby sa vyjadril jednak k novej výške splátok, s ktorou by súhlasil a tiež či vzhľadom na dĺžku konania, žalovaní vykonávali priebežne úhrady, pretože existencia dlhu im bola známa. V nadväznosti na vyššie uvedené, súd prvej inštancie poukázal na stanovisko žalobcu zo dňa 5.1.2018, v ktorom uviedol, že trvá na úhrade dlhu v splátkach po 250,00 eur mesačne, pretože pri tejto splátke je predpoklad úhrady záväzku v dobe viac ako 4 roky, pričom ustálená judikatúra povoľuje dobu splácania cca 36 mesiacov od právoplatnosti rozsudku. Okrem toho žalobca uviedol, že žalovaní od roku 2012 nepoukázali žiadnu úhradu, napriek neustálym žiadostiam a formálnemu záujmu o splátky počas celého konania.

5. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ust. § 232 ods. 3, 4 Civilného sporového poriadku a § 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka a uzavrel, že po porovnaní výšky čistého príjmu žalovaného v 1/ rade, spolu vo výške 936,72 eur, po odpočítaní vykázaných zrážok vo výplatnej listine, nájomného, inkasných poplatkov a tiež nepreukázaných mesačných úhrad súvisiacich s používaním kariet X. B., F., V. karty zistil, že žalovaný v 1/ rade disponuje sumou 373,63 eur, pričom nepreukázal, že by mal voči nejakým osobám vyživovacie povinnosti. V prípade žalovanej v 2/ rade súd konštatoval, že počas celého konania, napriek tomu, že pracovala turnusovo v zahraničí, nepreukázala žiadny dôkaz o výške príjmu, len označila dôchodok vo výške 406,00 eur a náklady, ktoré väčšinou znášal jej manžel. Za týchto okolností vyvodil súd prvej inštancie, že nie je možné pri posudzovaní možnosti povolenia splátok ignorovať nepreukázanie nákladov žalovanými, zvlášť pokiaľ ide o plnenie solidárne. Zaplatenie splátky vo výške 250,00 eur pri spoločnom dlhu podľa názoru súdu, nebude mať zásadný vplyv na zhoršenie ich životnej situácie, neohrozí ich na výžive a živote. Súd prvej inštancie zhodnotením vykonaného

dokazovania dospel k záveru, že žalovaní v 1/ a 2/ rade sú schopní splácať mesačný dlh v splátkach navrhovaných žalobcom vo výške 250,00 eur a zároveň zdôraznil, že v takomto prípade je potrebné dodržať určenú lehotu splatnosti aj výšku priznaných splátok, pretože v prípade, že sa žalovaní dostanú do omeškania s plnením jednej splátky, má to za následok splatnosť celého plnenia, a preto rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný, náhradu trov konania v rozsahu 100%, ktorú sú povinní zaplatiť žalovaní v 1/ a 2/ rade žalobcovi spoločne a nerozdielne s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí a to samostatným uznesením v súlade s ust. § 262 ods. 2 CSP.

7. Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalovaní v 1/ a 2/ rade. V odvolaní uviedli, že mesačná splátka 250,00 eur je pre nich neakceptovateľná a likvidačná. Žalovaný v 1/ rade uviedol, že zaslal rozpis výdavkov a príjmov, kde sú položky a exekúcia, pričom súd nebral do úvahy, že z 2.300,00 eur dlhu je nútený zaplatiť exekútorovi 5.600,00 eur a o ďalších splátkach ani nehovorí. Navrhoval mesačnú splátku 80,00 eur. Rovnako žalovaná v 2/ rade uviedla, že zaslala rozpis jej výdavkov a príjmov, kde uvádza výšku starobného dôchodku a taktiež navrhla mesačnú splátku 80,00 eur.

8. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaných navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť. Zastával názor, že súd prvej inštancie sa v dostatočnom rozsahu zaoberal skúmaním pomerov žalovaných. Poukázal na to, že príslušný súd mal k dispozícii iba strohé vyčíslenie nákladov tak zo strany žalovaného v 1/ rade, tak aj zo strany žalovanej v 2 rade, a to aj napriek opakovaným žiadosťiam zo strany žalovaných o zaplatenie dlhu v splátkach. K tvrdeniu žalovaných, že stanovená výška mesačnej splátky je pre nich neakceptovateľná a likvidačná uviedol, že tvrdené skutočnosti neboli počas prvoinštančného ani odvolacieho konania žalovanými preukázané, a preto sa plne stotožnil s názorom súdu prvej inštancie v bode 14 odôvodnenia rozsudku. Zároveň uviedol, že trvá na minimálnej mesačnej splátke vo výške 250,00 eur a tiež zdôraznil, že zo strany žalovaných neeviduje ani ku dňu podania tohto vyjadrenia žiadne úhrady, a to aj napriek skutočnosti, že existencia dlhu bola v zmysle už vydaného rozsudku okresného súdu v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach potvrdená.

9. Žalovaní vo vyjadrení k stanovisku žalobcu zotrvali na podanom odvolaní a jeho dôvodoch, ktoré v podanom vyjadrení zopakovali. K tvrdeniu žalobcu, že nebola zaplatená ani jedna splátka, uviedli, že nie je kam zaplatiť, nakoľko je zmenené číslo účtu, ktoré žalobca nikde neuvádza. Nesúhlasili s rozhodnutím o zaplatení daného dlhu splátkami po 250,00 eur a navrhli, aby rozsudok okresného súdu odvolací súd nepotvrdil a zamietol.

10. Žalobca v písomnom podaní z 28.8.2018 k vyjadreniu žalovaného v 1/ rade uviedol, že čo sa týka výšky stanovenej minimálnej mesačnej splátky pridrižiava sa svojho vyjadrenia z 11.6.2018. K námietke žalovaných, že číslo účtu je zmenené a žalobca ho nikde neuvádza, žalobca uviedol, že žalovaní do dnešného dňa nekontaktovali žalobcu za účelom úhrady dlžnej sumy, na základe čoho by im boli poskytnuté potrebné platobné údaje, ktoré zároveň aj označil.

11. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalovaných, ktoré bolo podané v zákonnej lehote, oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania, pretože nejde o odvolanie proti rozhodnutiu, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie podľa § 385 ods. 1 zák.č. 160/2015 Z.z. - Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Vec prejednal podľa § 379 - 385 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaných v 1/ a 2/ rade je potrebné považovať za nedôvodné.

12. Podľa § 470 ods. 1 a ods. 2 veta prvá CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

13. Predmetné konanie sa začalo v roku 2012 za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, súd prvej inštancie však rozhodol a odvolanie bolo žalovanými podané za účinnosti Civilného sporového poriadku, podľa ustanovení ktorého, odvolací súd posudzoval správnosť postupu súdu prvej inštancie a dôvodnosť podaného odvolania.

14. Žalovaní v 1/ a 2/ rade v podanom odvolaní neuvádzajú konkrétne zákonné ustanovenie, o ktoré opierajú podané odvolanie, z obsahu odvolania možno však vyvodit', že namietajú, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, teda odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm.f/ a h/ CSP.

15. Po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozsudku, odvolací súd dospel k záveru, že žalovanými tvrdené odvolacie dôvody nie sú dané.

16. Odvolací súd zastáva názor, že súd prvej inštancie po vrátení veci odvolacím súdom vykonal a doplnil vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 CSP a na základe týchto dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam, na ktorých založil aj svoje rozhodnutie, na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia správnych predpisov a tieto aj správne vyložil, pričom nebolo zistené, žeby svojim procesným postupom znemožnil odvolateľom uskutočňovať im patriace procesné práva. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, z ktorých vykonaných dôkazov vychádzal, ktoré skutočnosti považoval za nesporné a aké závery z nich vyvodil.

17. Správne, zákonné a presvedčivé sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP), keďže ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Ani odvolacie námietky žalovaných nemali vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku a nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Na zdôraznenia správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolaniu žalovaných, odvolací súd udáva:

18. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na obsah odvolania bolo preskúmať, či súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, keď dospel k záveru, že je dôvodné dlh povoliť žalovaným uhradiť v splátkach po 250,00 eur mesačne, tak ako to navrhoval aj žalobca, a to s následkom straty výhody splátok.

19. Podľa § 232 ods. 3 CSP, lehota na plnenia je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

20. Podľa ust. § 232 ods. 4 CSP, ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradím ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

21. Vyššie citované zákonné ust. § 232 ods. 3 CSP upravuje lehotu, v ktorej je potrebné splniť povinnosť uloženú v rozsudku. Základná zákonná lehota je tri dni a začína plynúť od právoplatnosti rozsudku. Predmetné ustanovenie však pripúšťa aj výnimku, keď v odôvodnených prípadoch môže súd určiť dlhšiu lehotu, čo zahŕňa aj možnosť určiť, že peňažné plnenie je možné vykonať aj v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti určí súd, pričom môže súčasne rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia (§ 232 ods. 4 CSP).

22. V nadväznosti na vyššie uvedené je potrebné zdôrazniť, že pri úvahe o určení lehoty na splnenie povinnosti alebo pri určení, že peňažné plnenie sa môže vykonať v splátkach, súd vychádza z konkrétnych okolností prípadu a prihliada na osobné a majetkové pomery sporových strán, výšku priznaného plnenia, platobnú schopnosť žalovaných, prejavenu snahu o plnenie záväzku žalovanými, dobu, po uplynutí ktorej by umožnením vykonania a plnenia v splátkach došlo k zaplateniu prisúdenej sumy s tým, aby nepredstavovala neúmerné zvýhodnenie dlžníka na úkor veriteľa, čo sa zohľadní predovšetkým pri výške splátok a podmienkach ich zročnosti, ako aj to či povolenie plnenia prisúdenej sumy v splátkach neprimerane nezasiahne do majetkových pomerov veriteľa. Konajúci súd teda musí lehotu na plnenie určiť tak, aby jej dĺžka nepoprela samotný účel súdneho konania a v konečnom dôsledku viedla k odstráneniu právnej neistoty medzi sporovými stranami.

23. V konaní nebolo sporné, že žalovaní svoj dlh voči žalobcovi z poskytnutého úveru, ktorý mali splácať v pravidelných mesačných splátkach takto nesplácali, čím porušili zmluvné dojednania, a preto sa celý dlh zo zmluvy stal splatným v celosti. Aj keď zákon vo vyššie citovanom zákonom ustanovení nevylučuje, aby súd mohol v rozsudku povoliť splácať peňažný dlh aj vtedy, ak dlžníci už v minulosti pred vyhlásením rozsudku porušili svoju povinnosť splácať dlh veriteľovi v lehotách podľa zmluvy, je potrebné uviesť, že povolenie splácania dlhu súčasne znamená pre dlžníkov to, že ich dlh bude neustále narastať o úroky z omeškania až do doby úplného zaplatenia dlhu.

24. Odvolací súd zastáva názor, že súd prvej inštancie sa dôsledne riadil vyššie uvedenými predpokladmi pre uloženie povinnosti plniť dlh v splátkach, pretože zaviazanie žalovaných uhradiť predmetný dlh jednorázovo a to vzhľadom na jeho výšku, by mohlo ohroziť uspokojovanie základných potrieb žalovaných. Preto bolo odôvodnené určiť dlhšiu lehotu splatnosti daného dlhu a to v splátkach.

25. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie je toho názoru, že pri súhrnom príjme žalovaných (príjem žalovaného v 1/ rade vo výške 936,72 eur a príjem žalovanej v 2/ rade - titulom starobného dôchodku vo výške 406,00 eur) a preukázaných nákladov (nielen tvrdených), tak ako na to správne poukázal aj súd prvej inštancie, zaplatenie dlhu v splátkach vo výške 250,00 eur pri spoločnom dlhu žalovaných nebude mať zásadný vplyv na zhoršenie ich životnej situácie. Odvolací súd pri tomto závere sa opiera predovšetkým o súdmi uznávanú zásadu, že pri povolení uhradenia dlhu v splátkach, by mali byť splátky rozvrhnuté tak, aby bol uhradený najneskôr v lehote 3 rokov. Právoplatným výrokom už v skôr vydanom rozhodnutí boli žalovaní zaviazaní zaplatiť žalobcovi 7.711,42 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25% ročne zo sumy 7.688,10 eur od 1.8.2012 do zaplatenia, teda okrem istiny prináležia žalobcovi aj nevyčíslené úroky z omeškania. Pri požiadavke uhradenia dlhu v lehote 3 rokov, minimálna splátka len vo vzťahu k vyčíslenému dlhu tak musí predstavovať 211,00 eur, k čomu je potrebné zohľadniť aj úrok z omeškania. Žalovanými navrhovaná výška mesačných splátok po 80,00 eur mesačne je neprimerane nízka k výške dlhu žalovaných a znamenala by, že dlh žalovaných by sa vôbec neznižoval, iba narastal. Odvolací súd preto považuje v zhode so súdom prvej inštancie, s prihliadnutím aj na čiastočne preukázanú nepriaznivú finančnú situáciu žalovaných, za primeranú výšku splátok vo výške vymáhanej pohľadávky v rozsahu 250,00 eur mesačne.

26. Z týchto dôvodov ako aj z dôvodov uvedených v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, vrátane výroku o náhrade trov konania, o ktorom rozhodol súd prvej inštancie v súlade s platnou právnou úpravou.

27. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že stranám sporu nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, pretože žalovaní neboli v odvolacom konaní úspešní, preto nemajú nárok na náhradu trov odvolacieho konania a úspešný žalobca si trovy konania neuplatnil, keďže mu preukázateľné trovy tohto odvolacieho konania nevznikli.

28. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa v ustanovení § 419 C.s.p.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, na súde ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie môže podať strana sporu v ktorej neprospech bolo toto rozhodnutie vydané, dovolanie môže podať aj intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C.s.p.). Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy podľa § 427 ods. 1 C.s.p.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom, okrem prípadov uvedených v § 429 ods. 2 C.s.p., ak má dovolateľ sám, alebo jeho zamestnanec alebo člen vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Inak dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 447 písm. c) C.s.p.

V dovolaní podľa § 428 C.s.p. sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).